

УДК 82-31
Д37

Серія «Young adult. Сучасна проза».

Це видання опубліковано за домовленістю
з Viking Children's Books, дочірнім підприємством
Penguin Young Readers Group, підрозділом Penguin Random House LLC.

Оригінальна назва: THIS LULLABY.

Усі права застережено, зокрема право на
вдворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Дессен Сара
Д37 Пісня для тебе / Сара Дессен; пер. з англ. Д. М. Малюга. — Харків: Вид-во «Ранок», 2023. — 368 с. — (Серія «Young adult. Сучасна проза»).

ISBN 978-617-09-8207-0

Юна Ремі знає все про все, принаймні так вважають її подруги. Здається, дівчині до снаги розв'язати будь-які проблеми й на роботі, й у родині, й в особистому житті. Але щоб в останній царині проблем не виникло взагалі, дівчинка тримає під контролем усе: від обрання хлопця до поетапного розвитку їхніх стосунків, що обов'язково мають чітко окреслений фінал. «Довго і щасливо» — це не про неї. Та одного дня в її житті з'являється зухвалий юнак — повна протилежність Ремі, — і розхитує її правила. Що із цього вийде, читайте на сторінках роману Сари Дессен.

Видання призначене для дітей старшого шкільного віку та дорослих.

УДК 82-31

Лише початок

Здається, я тобі подобаюся, — сказав він, коли я наступила комусь на ногу і той хтось скрикнув. Я йшла далі.

— Зовсім ні, — відповіла я, нарешті помітивши Джесс за столиком у кутку.

Подруга підпирала рукою голову й мала вкрай змучений вигляд. Коли ж вона помітила мене, то показала жестом «якого біса?», та я лише похитала головою.

— Хто цей хлопець? — гукнула позаду мене Хлоя.

— Ніхто, — відповіла я.

— Декстер, — відказав він і трохи розвернувся, простягаючи їй руку. Але від мене досі не відставав. — Як справи?

— Добре, — стривожено відповіла Хлоя. — Ремі?

— Іди далі, — гукнула я до неї, оминаючи двох хлопців із дредами. — Зрештою він втратить інтерес.

— Дарма ти в мене не віриш, — радісно відказав Декстер. — Це лише початок.

«Ремі та Декстер (особливо Декстер) вистрибують зі сторінок і потрапляють простісінько в серця читачів, які мріятимуть, щоб схожа романтична історія трапилася і з ними»

Booklist

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-8207-0

Copyright © Sarah Dessen, 2006
© Малюга Д. М., переклад, 2023
© Романова О. О., обкладинка, 2023
© Пазиник М. І., леттерінг, 2023
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«У розпал зими я нарешті зрозумів, що в мені
живе непереможне літо»

Альберт Камю

«Вона скоро повернеться. Вона просто пише»

Керолайн

Червемь

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ перший

Пісня називається «Колискова». На цей момент я чула її, мабуть... ох, мільйон разів. Чи приблизно стільки. Упродовж усього мого життя мені розповідали, як тато написав цю пісню в день, коли я з'явилася на світ. Він саме був у дорозі, десь у Техасі. Тоді вони з мамою вже розбіглися. У розповіді йшлося про те, як тато, почувши про моє народження, взяв свою гітару й придумав пісню просто в номері «Мотелю 6». Це забрало в нього лише годину. Декілька акордів, два куплети й приспів. Тато писав музику все своє життя, але в результаті його знали лише завдяки одній пісні. Навіть після смерті він був творцем одненого диво-хіта. Ну, або двох, якщо враховувати й мене.

Тепер ця пісня лунала десь над головою, поки я сиділа на пластиковому стільці в автосалоні. Був саме перший тиждень червня. Погода тішила теплом, усе довкола розквітало, і врешті забувало найсправжнісіньке літо. Що, звісно, означало одне: настала пора, коли моя мама знову вийде заміж.

Це вже вчетверте чи навіть уп'яте, якщо враховувати й мого тата. Я цього не робила. Але мама все ж вважала їхній союз шлюбом, якщо церемонію посеред пустелі, що її провів перший-ліпший незнайомец, якого зустрірили на зупинці, взагалі можна сприймати як офіційну. Для мами так і було. Та все ж вона змінює чоловіків так

само, як інші жінки змінюють колір волосся: через нудьгу, апатію чи мріючи, що наступна людина раз і назавжди зможе все виправити. Раніше, коли я була молодшою й небайдужою до свого походження, то запитувала про тата й просила розповісти, як вони познайомилися. Але мама лише зітхала, недбало змахувала рукою й казала:

— Ох, Ремі, то ж були 70-ті. Сама знаєш, що то за часи.

Чомусь мама завжди думала, що мені все про все відомо. Але вона помилялася. Мої знання про 70-ті роки обмежувалися тим, що нам розповідали в школі та показували на каналі History: В'єтнамська війна, президент Картер та диско. А про свого батька я не знала нічого, крім того, що він автор «Колискової». З дитинства ця пісня лунала на фоні рекламних роликів і фільмів, на весіллях, у топах радіостанцій. Мого батька вже й немає на світі, однак «Колискова» — солоденький, тупий і взагалі ніякий хіт — живе далі своїм життям. Згодом вона переживе й мене.

І лише на середині другого приспіву Дон Девіс, власник «Дон Девіс Моторс», висунув голову з-за дверей свого кабінету й глянув на мене.

— Ремі, люба, вибач, що змусив чекати. Заходь.

Я підвелася й рушила до нього. За вісім днів Дон стане моїм вітчимом, приєднавшись до не надто ексклюзивної когорти чоловіків. Він був першим продавцем автівок, другим Близнюком за гороскопом і єдиним, хто мав власні кошти. З мамою вони познайомилися ось тут, у кабінеті Дона, коли ми приїхали сюди, аби купити їй нову «кемрі». Я взялася допомогти мамі, адже добре знала її. Вона з радістю купила б автівку за оголошеною вартістю, переконана, що це чітко встановлена ціна, так само, як і та, яку просять за апельсини чи туалетний папір у супермаркеті. А продавці, звісно ж, промовчали б, адже моя мама доволі знаменита й усі вважають її багатійкою.

Перший продавець мав такий вигляд, ніби лише вчора закінчив коледж, і він мало не зомлів, коли побачив, як мама повальсувала до останньої моделі з новою комплектацією, а потім запхала голову в салон, аби відчуті запах новісінької автівки. Вона глибоко вдихнула, усміхнулася і з характерною для себе бундучністю оголосила:

— Я її беру!

— Мамо, — прошипіла я, намагаючись не скрипіти зубами.

Але мамі ж краще знати. Протягом усієї поїздки до салону я готувала її, давала конкретні інструкції: що говорити, як поводитися й діяти, аби укласти вигідну угоду. Мама ж постійно запевняла, що слухає мене, навіть коли вовтузилася із панелькою кондиціонера й бавилася з автоматичними вікнами моєї машини. Можу заприсягтися, вона не рвалася б купувати собі нове авто, якби напередодні у мене не з'явилося своє.

Отже, коли мама зіпсувала наш план, я мусила самотійно братися до справи. Тому почала розпитувати у продавця все напрома, що спричинило в нього неабияке хвилювання. Він повсякчас зиркав на маму позаду мене, наче я була її надресированим песиком, якому можна наказати «сидіти». Мені не звикати. Та щойно продавець став кривитися від зусиль продати автівку, перед нами з'явився Дон Девіс власною персоною. Він миттю заштовхав нас до свого кабінету, а вже через 15 хвилин по вуха закохався в мою маму. Поки ця парочка сиділа й пускала одне одному бісики очима, я передала Донові три тисячі баксів та змусила його докинути план техобслуговування, додаткове покриття герметиком та програвач. Це була найвигідніша угода в історії «тойоти», але ніхто цього не помітив, адже мама очікувала, що я візьму все на себе, чим би воно

не було. Хай там як, але саме я є маминою бізнес-менеджеркою, терапевткою, різноробочою, а тепер іще й весільною координаторкою. Як же мені пощастило, ага.

— Отже, Ремі, — мовив Дон, коли ми обоє сіли: він — за стіл у свій великий шкіряний трон, що вертівся врізнобіч, а я — на надзвичайно незручний стілець навпроти, який помістили тут для того, аби клієнт не затягував із торгами й швидше завершував покупку.

Усе в цьому салоні було влаштовано так, аби промивати покупцям мізки. Як-от пам'ятки, які заохочували продавців до хороших угод і які «випадково» залишали саме там, де їх зможуть прочитати клієнти. А самі кабінети були розташовані так, аби ти міг з легкістю «підслухати», як продавець випрошує у свого менеджера зробити вам вигідну пропозицію. А ще вікно, перед яким я сиділа, виходило на ту частину майданчика, де люди забирали свої щойно придбані автівки. Що кілька хвилин один із продавців підводив покупця в центр цієї «вітрини», передавав йому новесенькі блискучі ключі, а потім з доброзичливою усмішкою проводжав його поглядом, поки той, немов у якійсь рекламі, виїжджав у захід сонця. Повне лайно.

Дон тим часом посовався в кріслі й поправив краватку. Це був огрядний чоловік із пишним черевом і невеликою лисиною. Трохи пухкий, так би мовити. Але він обожнював мою маму, бережи його боже.

— Що тобі потрібно від мене сьогодні?

— Що ж, — відповіла я й потяглася в задню кишеню, дістаючи свій список. — Я двічі передзвонила у магазин смокінгів — вони чекатимуть тебе цього тижня на остаточну примірку. Кількість запрошених на репетиційну вечерю більш-менш чітка — сімдесят п'ять осіб. І до понеділка треба віддати решту завдатку працівникам кейтерингу.

— Добре, — Дон висунув шухляду й дістав звідти шкіряну папку, де зберігалася його чекова книжка. Опісля він потягнувся в кишеню свого піджака по ручку. — Скільки за кейтеринг?

Я опустила погляд на свій аркуш, ковтувала й відповіла: — П'ять тисяч.

Він кивнув і став писати. Для Дона п'ять тисяч баксів — це взагалі не гроші. Навіть той факт, що на весілля доведеться викинути десь двадцятку, його, схоже, також не надто бентежив. Додайте сюди вартість ремонту нашого будинку, який зробили для того, аби ми могли жити всі разом як одна щаслива сімейка, борг за пікап, який Дон пробачив моєму братові, а також щоденні витрати на проживання з моєю матір'ю. Це справді чималі інвестиції. Втім, знову ж таки, це перше весілля Дона, його перший шлюб. Він новачок у цьому. А от моя сім'я вже давно набула статусу професіоналів.

Дон відірвав чек, посунув його до мене, усміхнувся й запитав:

— Що ще?

Я знову звірилася зі своїм списком.

— Добре, схоже, залишився лише вибір гурту. Працівники бенкетної зали питали...

— Усе під контролем, — змахнув він рукою. — Гурт буде. Перекажи мамі, щоб не хвилювалася.

Я усміхнулася у відповідь, оскільки Дон від мене цього й очікував, проте ми обоє знали, що мама геть не переймалася цим весіллям. Вона обрала сукню, визначилася з квітами, а решту перекинула на мене, адже стверджувала, що для роботи над її останньою книжкою потрібна кожна вільна секунда. Але річ у тім, що мама просто не навиділа деталі. Вона обожнювала занурюватися в проєкти, старанно працювати над ними приблизно десять хвилин, але потім різко втрачала будь-яку зацікавленість. По